

Epistola către Evrei – Voorhoeve Hermanus Cornelis

Capitolul 12

„De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu.” (versetele 1-2)

Acesta este rezultatul la care Pavel ajunge după descrierea demnă de admirație a vieții de credință a eroilor credinței din Vechiul Testament. Noi suntem înconjurați de un nor mare de martori. Ce poate face credința, cum ea perseverează până la sfârșit, cu toate că făgăduința nu a fost încă împlinită, ne este arătat în mod convingător prin viața acestor sfinți și trebuie să ne stimuleze să alergăm cu perseverență în alergarea care ne stă înaintea. Pericolele, în care se aflau iudeii, erau mari. Descurajarea poate duce la cădere, obosirea în credință poate conduce la tăgăduirea lui Hristos. Amintirea martorilor din vechiul legământ trebuia să le inspire curaj și încredere. În comparație cu perseverența acestor sfinți credincioși (fidei), evreii trebuiau să se rușineze de nestatornicia lor.

Cât de nemărginit de mari sunt privilegiile noastre! Dumnezeu a prevăzut pentru noi *ceva mai bun* – o poziție mai bună, un loc mai bun, o speranță mai bună – dar și, așa cum spune Pavel aici, un subiect mai bun al credinței. Fiecare din sfinții vechiului legământ a gustat ceva din greutățile drumului de credință și le-au biruit. Domnul și Mântuitorul nostru însă a mers *tot* drumul credinței până la capăt, de la iesle și până la cruce, și acum stă la dreapta tronului lui Dumnezeu. El a fost încercat de *toate* ispitele, cărora natura umană poate fi expusă. El a fost prigonit de oameni, ispitit de satan, părăsit de Dumnezeu. Ucenicii Lui L-au părăsit, atunci când Îl amenința pericolul; prietenul Lui apropiat L-a vândut; cei mai iubiți ucenicii ai Lui nu au putut să suferă cu El, cu toate că El dorea mult compasiunea lor. Părinții, al căror nume este numit aici cu cinste, s-au încrezut în Dumnezeu și au fost ascultați; dar El nu a fost ascultat; El era un vierme și nu om (Psalmul 22). El a mers drumul în deplină ascultare. În toate și peste toate El a ieșit biruitor și a intrat triumfător în cer, ca acolo ca Om glorificat să-și ocupe locul la dreapta tronului lui Dumnezeu.

De aceea El este Căpetenia (sau Inițiatorul) și Desăvârșitorul credinței. El a mers pe drumul credinței de la început și până la sfârșit și acum domnește încununat cu glorie și onoare la dreapta lui Dumnezeu. Privind la El în cer, vedem drumul credinței, perseverența credinței și desăvârșirea credinței. În lumea aceasta întunecată vedem o cărare luminoasă care conduce în gloria cerească, pe care Isus ca și Conducător suprem a mers înainte și la al cărei capăt El a ajuns ca desăvârșitor al credinței. Cu toate că avem în jurul nostru un nor așa mare de martori, ale căror fapte de credință minunate pot să ne încurajeze și să ne întărească, totuși există pentru noi numai un subiect al credinței, și acesta este Isus, șezând la dreapta lui Dumnezeu, și noi trebuie să ne luăm privirea de la toate celelalte lucruri și să ne îndreptăm privirea exclusiv spre El și apoi să-L urmăm pe acest drum al credinței.

Căci Isus, care a intrat în gloria care I-a fost făgăduită, ne este un model în suferința prin care El a trecut, ca să ajungă la această glorie. Din pricina bucuriei, care Îi era pusă înainte: aceea de a intra în glorie ca Inițiatorul (Căpetenia) și Desăvârșitorul credinței, ca Înaintemergător alor Săi, El a îndurat crucea, neluând în seamă rușinea acestei cruci. Deci, spune Pavel, „*uitați-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre*” (versetul 3), ci continuați-vă până la capăt cu perseverență alergarea care vă stă înainte.

Ca să poți alerga cu perseverență alergarea, trebuie să dăm la o parte orice povară a păcatului, care ne înconjoară așa de ușor. Pavel vorbește despre aceasta, ca și cum nimic n-ar fi mai ușor de făcut decât aceasta. Și într-adevăr este ușor, dacă privim la Isus. Dacă nu privim la El, atunci este imposibil. Sunt două lucruri care ne împiedică; grijile și păcatul. Inima omului se preocupă cu greutatea și cu suferința; și cu cât te gândești mai mult la acestea, cu atât te simți mai împovărat. Dar și păcatul este o cursă; poftele cărnii se războiesc cu sufletul. Dar de îndată ce privim la Isus, omul nou devine activ. Noi avem un subiect nou, care ne despovărează și ne eliberează de toate celelalte lucruri; este viața nouă, natura nouă, pe care am primit-o în Hristos, care acum se dezvoltă. Găsim în Isus, dacă ne-am îndreptat privirea spre El, puterea care ne eliberează. Dacă considerăm lucrurile lumii acesteia ca o povară, așa cum de fapt sunt în realitate, atunci este ușor să le îndepărtăm de la noi. Se renunță cu plăcere la ceea ce stă în cale și împiedică.

Dar dacă privirea noastră este îndreptată spre împrejurări și la suferință, atunci devenim descurajați și suntem în pericol să fim înfrânți. Așa s-a întâmplat evreilor, și de aceea Pavel încearcă să-i ridice din descurajarea lor și să-i umple cu o nouă încredere. Mai întâi prin aceea că el le îndreaptă atenția spre perseverența eroilor credinței ai vechiului legământ. Apoi, prin aceea că el le îndreaptă privirea spre noul subiect al credinței în cer. Și în final, prin aceea că el le arată că disciplina din partea lui Dumnezeu este o dovadă a dragostei Sale și face clar, că noi nu suntem copii nelegitimi, ci suntem *fii*.

Suferința, de care aveau parte credincioșii evrei, era o suferință din pricina lui Hristos. Ei au fost prizonieri din pricina credinței lor. De aceea Pavel le putea spune: „Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului” (versetul 4); aceasta înseamnă în lupta voastră împotriva păcatului din lume voi nu ați ajuns așa departe, că a trebuit să vă jertfiți viața. Această suferință pentru Hristos este onoarea noastră și bucuria noastră. (vezi Filipeni 1.29; 1 Petru 2.19; Iacov 1.2). Cine este socotit vrednic să sufere pentru Hristos și pentru El să-și jertfească viața, va primi cândva o cunună deosebită. Dar aceleași suferințe sunt folosite totodată de Dumnezeu ca să ne încerce, să ne educe și să ne sfințească. Dacă despre această suferință se poate spune, că noi trebuie s-o privim ca o mare bucurie, ea ne este prezentată totodată ca o disciplinare din partea Tatălui asupra copiilor Săi. Însă aceasta depinde din ce perspectivă o privim. Ce onoare deosebită și ce mare bucurie este pentru noi, deoarece noi, suferind pentru dreptate, devenim asemenea lui Hristos; aceasta este în mâna Tatălui nostru un mijloc, ca să ne facă părtași gloriei Sale.

Sub acest aspect este privită aici suferința de către Pavel. Just și măreț este ce spune Pavel în privința aceasta. Deoarece destinatarii epistolei sale erau descurajați din cauza multelor neazuri, pe care le aveau de suportat, el îi mângâie remarcând că toate aceste suferințe erau o disciplinare prin mâna lui Dumnezeu, Tatăl lor, și de aceea era o dovadă că ei erau fii și nu copii nelegitimi. „*Și ați uitat de tot îndemnul care vă vorbește ca unor fii: »Fiul meu, nu disprețui disciplina Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El*” (versetul 5).

Accentul se pune pe „*fii*”. Numai *fiii* sunt disciplinați. Dacă vom ține seama de aceasta, atunci nu vom prețui puțin disciplinarea din partea Domnului, și nici nu vom fi doborâți prin ea. Aceasta ar putea să-și aibă cauza numai în necredință: cine desconsideră disciplinarea din partea Domnului, acela nu crede că aceasta vine de la un Tată iubitor, de aceea el este deznădăjduit. Dar dacă credem că Domnul disciplinează pe acela care îl iubește, și că El biciuiește pe orice fiu pe care îl primește (versetul 6), atunci vom înțelege că Domnul nu face nimic în zadar și niciodată nu trimite ceva, care pentru noi nu ar fi de folos și necesar. Atunci nu vom suspina sub disciplinare și nici nu ne vom comporta ca și cum disciplinarea nu ar însemna nimic. Atunci vom fi păziți, să nu fim nici indiferenți, și nici să nu ne întristăm.

Deci disciplinarea este o dovadă că noi suntem fii și că Domnul ne iubește. Căci „*voi îndurați suferința ca disciplinare*”, spune Pavel, și nu ca mânie din partea lui Dumnezeu. Suferințele nu sunt o judecată a lui Dumnezeu, nu sunt o pedeapsă, ci disciplinare din partea unui Tată iubitor. „*Dumnezeu se poartă cu voi ca față de niște fii: căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?*” (versetul 7). Copiilor străini eu nu le am nimic de zis, eu nu mă preocup cu ei; însă pe copiii *mei* îi educ, îi țin sub disciplină și îi pedepsesc, dacă este nevoie. În călăuzirea Sa prevăzătoare, Dumnezeu Se preocupă cu toți oamenii, dar numai copiii Lui stau sub disciplină. De aceea lipsa disciplinării divine ar fi o dovadă că noi nu suntem copii ai lui Dumnezeu, ci am fi copii nelegitimi (bastarzi) (versetul 8). Nicidecum să nu ne lăsăm descurajați prin disciplinare, ea trebuie să ne fie spre bucurie și mângâiere, deoarece prin ea noi aflăm cu câtă dragoste ne iubește Domnul.

Pe lângă aceasta, disciplinarea are o intenție binecuvântată și ea aduce roade minunate. „*Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim?*” (versetul 9). Desigur: căci părinții noștri după carne ne-au disciplinat pentru puține zile, așa cum gândeau ei că este bine, deseori probabil samavolnic; dar El, Dumnezeu și Tatăl nostru în Hristos, ne disciplinează spre folosul nostru, pentru ca noi să devenim părtași sfințeniei Sale (versetul 10). Tatăl nostru, care ne iubește, nu dorește nimic mai mult decât aceasta. El este Tatăl sfânt și El vrea să facă pe copiii Lui părtași sfințeniei Sale. Prin disciplinare învățăm să ne cunoaștem singuri, așa cum vedem aceasta la Iov; ea ne păzește de abateri, așa cum a fost țepușa în carne în cazul lui Pavel. Disciplinarea antrenează și conștiința, așa cum rezultă din istoria lui David. Prin aceasta răul este judecat și înlăturat, și noi ne curățim, așa după cum El este curat.

Cine a înțeles aceasta și dorește fierbinte după sfințenia lui Dumnezeu (și care creștin adevărat nu dorește aceasta?), se va bucura de disciplinare, nu pentru că disciplinarea în sine ar fi cauza bucuriei, ci din cauza intenției și efectului ei binecuvântat. Căci „*orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății*” (versetul 11). Disciplinarea nu poate fi altfel decât dureroasă și o pricină de întristare, căci altfel la ce ar sluji ea? -, și cum ar putea ea altfel să-și atingă ținta? Dar dacă suntem exersați prin ea, atunci ea dă rodul aducător de pace al dreptății, și această cunoaștere ne face să ne bucurăm în necazuri și să ne lăudăm în dureri. Pe baza acestui studiu minunat asupra disciplinării, Pavel îndeamnă pe evrei să-și ridice mâinile obosite și genunchii slăbănogiți și să creeze cărări drepte pentru picioarele lor, pentru ca cel șchiop să nu se abată de pe cale și astfel să devină tot mai slab, ci mai degrabă să fie vindecat (versetele 12-13).

„*Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul*” (versetul 14). De aceea supuneți-vă disciplinării din partea Domnului, care are loc spre folosul

vostru și spre sfințirea voastră, și nu vă lăsați abătuți de la harul lui Dumnezeu, care v-a făcut fii ai lui Dumnezeu și vă educă ca pe niște fii; nu lăsați să răsară în sufletele voastre vreo rădăcină de amărăciune cu privire la căile Domnului în disciplinare și să vă neliniștească, prin care nu numai voi înșivă vă rătăciți de la harul lui Dumnezeu, ci luați și pe alții cu voi; și nu faceți ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut (versetele 15 și 16).

Această referire la Esau este ciudată și în mod deosebit pentru un iudeu este potrivită și aspră. Dacă veți cădea de la harul lui Dumnezeu, atunci veți ajunge, așa atenționează Pavel, în poziția bărbatului care este așa de disprețuit și de urât de poporul vostru. Nu contează ce alegeți în locul lui Hristos; prin faptul că Îl părăsești, ajungi în starea lui Esau cel păcătos. Esau stă înaintea noastră ca prototip al acelor care vor striga: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Dar lacrimile lor vor rămâne fără efect, ca și ale lui Esau. Esau a venit prea târziu. Cu toate că el a cerut cu lacrimi fierbinți binecuvântarea din partea tatălui său, el a fost respins (versetul 17). Și tot așa aceia care disprețuiesc harul lui Dumnezeu și resping pe Hristos, nu vor găsi loc pentru căință; ușa se va închide, și ei sunt excluși și tăiați de la orice binecuvântare.

În versetele următoare găsim o punere față în față demnă de admirație a Legii și harului, a vechii perioade și a noii perioade, a groazei de pe Muntele Sinai și a binecuvântărilor Muntelui Sionului. Este un loc biblic cu totul deosebit. Citește-l cu atenție, iubite cititor, și savurează frumusețea și gloria lui (versetele 18-24).

Sinai și Sion – cei doi munți foarte importanți, sunt puși aici față în față. Groaza Legii și binecuvântările plăcute ale harului stau înaintea noastră. Când Dumnezeu, Domnul, S-a coborât în dreptatea Sa pe Muntele Sinai, ca să dea Legea Sa poporului Său, atunci semnele judecății au înconjurat muntele acesta; nu numai tot poporul se cutremura și tremura și a luat-o la fugă, rugându-se ca să nu li se mai vorbească, ci chiar și Moise, mijlocitorul vechiului legământ, a spus: „Sunt îngrozit și tremur!” -, așa de îngrozitoare era apariția. Cum putea fi altfel? Acolo unde Dumnezeu în sfințenia și dreptatea Sa prezintă oamenilor decăzuți cerințele Sale drepte, acolo frica și groaza trebuie să umple inima, căci nu este nimeni care să facă binele, și de aceea toți sunt sub blestem și judecată.

Efectul revelării dreptății lui Dumnezeu asupra păcătoșilor nu poate fi altul. Dar când Israel a încălcat toate poruncile lui Dumnezeu și chivotul legământului a părăsit locul lui; când poporul a păcătuit și trebuia predat judecății, atunci Dumnezeu, Domnul, a intervenit în har, a ales pe David din seminția lui Iuda, și David a biruit pe iubișii, a cucerit cetatea Sion și pe Muntele Sion a pus bazele construirii Templului. Pe locul unde a stat îngerul nimicitor, ca să lovească Ierusalimul, David a construit un altar pentru Domnul, și pe locul acesta s-a ridicat mai târziu Casa Domnului, în care El S-a arătat în glorie în zilele lui Solomon. Când omul a eșuat desăvârșit în responsabilitatea lui, a venit Dumnezeu, Domnul, pentru ca în har să creeze o legătură nouă între Sine și poporul Său. De aceea Pavel spune aici credincioșilor: „*Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge ... ci v-ați apropiat de muntele Sion*” (versetele 18-22).

Însă noi nu numai am venit de la Lege la har și acum stăm în har, ci noi am venit și de pe pământ în cer și avem un loc deosebit în cer. Noi am venit la ... „*cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc*” (versetul 22). Sion era cetatea Marelui Împărat, unde S-a arătat gloria lui Dumnezeu, dar nu era cetatea Dumnezeului celui viu. Cetatea Dumnezeului celui viu este Ierusalimul ceresc, ca să zicem așa capitala Împărăției Dumnezeului celui viu, cetatea care are temelii al căror ziditor și creator este Domnul Însuși. Deci de pe pământ noi mergem în cer –

din Sionul pământesc în Ierusalimul ceresc. Dumnezeu Se glorifică într-un fel în care nici îngerii nu s-au gândit.

Dar ajunși în cer, noi ne aflăm în mijlocul a „zeci de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare”; și acolo, pe acea scenă demnă de admirație, ochii noștri vor fi capturați de un subiect deosebit de minunat, despărțit și mai presus de îngeri: „Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri” (versetul 23).

Acești întâi-născuți nu s-au născut în ceruri, ei nu sunt acolo localnici așa cum sunt sfinții îngeri, care au fost păziți de Dumnezeu de cădere; ci ei sunt subiectul planului veșnic al lui Dumnezeu, aleși înainte de întemeierea lumii, ca să fie sfinți și fără pată înaintea feței lui Dumnezeu în dragoste. Ei sunt moștenitorii glorificați și întâi-născuții lui Dumnezeu, înscriși în ceruri după planul Său veșnic. Ei nu sunt subiecte ale făgăduințelor, cu toate că ei, cărora le-au fost reținute pe pământ făgăduințele, vor savura aceste făgăduințe în cer; ci ei prin har aparțin cerului. Ei nu au o altă parte, nu au o altă patrie, nu au nici un alt drept de cetățenie, decât cerul. Dumnezeu Însuși le-a înscris numele acolo. Această poziție de întâi-născut este poziția cea mai sublimă care se găsește. Adunarea, potrivit planului veșnic al lui Dumnezeu, ocupă în veșnicie poziția cea mai înaltă.

Aceasta ne conduce de la sine la „Dumnezeu, Judecătorul tuturor”. Acesta este privilegiul nostru minunat și sfânt. Dumnezeu, judecătorul întregului pământ, este Dumnezeul nostru, în a cărui prezență sfântă noi ne simțim desăvârșit de fericiți. În cartea Apocalipsa, cei douăzeci și patru de bătrâni, reprezentanții cetei de preoți cerești, înconjoară într-o liniște desăvârșită tronul Celui Atotputernic, ale cărui judecăți fac să se cutremure pământul, și înaintea scaunului de judecată apar toți, cei vii și cei morți.

Acum ajungem la o altă ceată de fericiți: „duhurile celor drepti, făcuți desăvârșiți”. Aceștia sunt sfinții vechiului legământ, care au fost recunoscuți de Judecătorul drept ca fiind ai Săi, înainte de revelarea Bisericii; cei care și-au terminat alergarea și în luptă au obținut biruința și acum așteaptă gloria. Dar nu numai ei vor fi binecuvântați; și sfinții de pe pământ vor primi binecuvântarea. Dumnezeu va face un legământ nou cu poporul Său Israel, nu în forma legământului pe care El l-a făcut cu părinții lor, căci ei nu au rămas în acest legământ; ci Legea lui Dumnezeu va scrisă în inima lor și li se vor ierta păcatele făcute sub legământul dintâi. De aceea noi am venit „la Isus, Mijlocitorul unui nou legământ”, Cel care a făcut totul, ca să poată realiza acest legământ nou. Să observăm că nu se spune că noi am venit la un legământ nou, ci noi am venit la Isus, care este Mijlocitorul acestui legământ nou. Și în sfârșit noi am venit la „sângele stropirii, care vorbește mai bine decât Abel”. Sângele lui Hristos a fost vărsat pe pământ, ca și sângele lui Abel prin Cain. Însă în loc ca el să strige după răzbunare, prin care Cain a devenit un blestemat și un fugar pe pământ – un model potrivit al iudeilor, care sunt vinovați de omorârea Fiului lui Dumnezeu – harul vorbește și sângele vărsat al lui Hristos strigă după pace și iertare a celor care L-au omorât. În această succesiune demnă de admirație a binecuvântărilor, sângele lui Hristos vine la sfârșit, deoarece el este fundamentul oricărei binecuvântări, atât al binecuvântării Adunării cât și al binecuvântării sfinților Vechiului Testament și al credincioșilor din Israel și dintre națiuni, care vor locui pe pământul nou.

Acolo unde astfel de binecuvântări bogate au devenit partea credincioșilor, ei trebuie să ia seama să nu respingă pe Cel care le vorbește. Căci dacă aceia nu au scăpat de judecată, cei care au respins pe Acela care pe pământ a împlinit cerințele divine, cu cât mai puțin vom scăpa noi dacă ne îndepărtăm de Cel care vorbește din ceruri (versetul 25). În perioada veche

Domnul a vorbit pe pământ, acum El vorbește din cer. Atunci glasul Său a mișcat pământul; dar acum glasul Său „va clătina nu numai pământul, ci și cerul” (versetul 26). Aceasta este făgăduința Domnului. De aceea respingerea creștinismului a fost mult mai fatală decât încălcarea poruncilor Legii. Cine se îndepărtează de creștinism, acela se îndepărtează de singurul care poate face o nouă ordine a lucrurilor, de Împărăția care nu va dispărea și nu va pieri, ci stă veșnic nemișcată.

Căci acolo unde toate izvoarele, din care au putut curge toate binecuvântările pentru oamenii de pe pământ, au fost otrăvite, și unde cerul, reședința puterii lui Dumnezeu, a fost murdărit prin căderea diavolului, acolo Dumnezeu, Domnul, va mișca totul și va face să piară, și va veni o creație nouă, în care locuiește dreptatea. Aceasta a fost intenția lui Dumnezeu deja atunci când El a adus pământul în starea lui actuală; căci „*lucrurile, care vor fi clătinate, au fost făcute ca să rămână cele neclătinate*” (versetul 27). „Lucrurile mișcătoare” nu au fost făcute cu intenția să rămână totdeauna așa, ci cu scopul să dispară iarăși și în locul lor să vină „lucrurile care nu se mișcă”. Prima creație a fost făcută cu planul hotărât ca ea să fie înlocuită cândva de creația nouă, care este de neclintit și rămâne veșnic.

În capitolul al treilea al celei de-a doua epistolă a lui Petru ni se face cunoscut în ce fel va avea loc această schimbare a lucrurilor mișcătoare. Prin Cuvântul lui Dumnezeu au luat naștere din vechime cerurile și pământul, constând din apă și în apă; și acestea sunt păzite prin cuvântul Său și sunt păstrate pentru focul din ziua judecării și nimicirii oamenilor păcătoși. Atunci cerurile vor pieri cu trosnete mari și elementele se vor descompune în foc, după care apoi va lua naștere un cer nou și un pământ nou, unde nu va mai fi apă. Elementele: apă, foc și aer vor pieri, „și marea nu mai era”, așa citim în cartea Apocalipsa (capitolul 21.1).

Toate lucrurile de jos, tot ce ne atrage și înșală inima, și chiar și toate privilegiile după carne, vor pieri. Noi primim o Împărăție de nezguduit – o Împărăție, care nu se schimbă, nu piere, nu se clatină, nu se termină, ci rămâne în veșnicie. De aceea Pavel încheie în felul acesta această serie de îndemnuri, „*De aceea, primind o împărăție neclintită, să avem har, prin care să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă*” (versetul 28). Numai harul ne face capabili să slujim plăcut lui Dumnezeu. Legea a arătat public, că nimeni nu este capabil să îndeplinească poruncile lui Dumnezeu, ci că omul este rău de neîmbunătățit. Însă harul în Hristos Isus, care ne-a eliberat de blestemul Legii, ne face apti de a face ce este plăcut lui Dumnezeu și apti să-I slujim cu respect și cu teamă evlavioasă. Să ținem cu tărie acest har, căci altfel pierdem această Împărăție, pe care am primit-o, căci „și Dumnezeu nostru este un foc mistuitor” (versetul 29), care va judeca pe toți care disprețuiesc harul Său și leapădă dragostea Sa.